

РЕШЕНИЕ

№ 2941

гр. София, 24.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 23.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **791** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на В. П. П. от гр. С., срещу Заповед за задържане на лице № 142 / 21. 01. 2010 г. на полицейски орган при 01 РУ - С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила, тъй като посоченото фактическо основание не съответства на действителността. Излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради противоречието и с материалния закон, тъй като не били посочени пред кой орган и в какъв срок може да се оспори. Твърди, че не е налице хипотезата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Моли съда да отмени оспореният акт.

Ответната страна – полицейски орган при 01 РУ - С., не взима становище по жалбата.

Административен съд С. - град, I отделение, 5-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед за задържане рег. № 142 / 21. 01. 2010 г., издадена от полицейски орган при 01 РУ – С., е заповядано задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя В. П. П., на основание чл. 63, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

От приложеното по делото Постановление за привличане на обвиняем от 08. 03. 2010 г., е видно че жалбоподателя В. П. П., е привлечен като обвиняем по досъдебно

производство ЗМ № 100 / 2010 г. по описа на 01 РУ – С., пр.пр. № 3921/2001 г. по описа на СРП, за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 2, пр. 5 от НК.

Оспорената в настоящото производство заповед за задържане рег. № 142 / 21. 01. 2010 г., е връчена на жалбоподателя на 22. 01. 2018 г., видно от положения подпис върху заповедта, а жалбата до Административен съд С. – град, е подадена директно в съда на 26. 01. 2010 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, е подадена в срок от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**, по следните съображения:

При извършената проверка съдът констатира, че оспорената Заповед за задържане рег. № 142 / 21. 01. 2018 г. е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 01 РУ – С., съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР – видно от приложеното на стр. 51 от делото удостоверение от „Човешки ресурси” при 01 РУ-С. и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/. Оспорената заповед е вписана в специален регистър (стр. 25), съобразно изискването на чл. 63, ал. 5 от ППЗМВР, поради което съдът счита, че са спазени процесуалните правила при издаването ѝ.

В заповедта е посочено фактическо и правно основание за задържане на лицето съгласно изискването на подзаконовия нормативен акт.

В закона е предоставена възможност на полицейския орган да действа при условията на оперативна самостоятелност, при наличието на законовите предпоставки за това.

В процесната заповед, като фактическо основание за задържане на лицето е посочено “във връзка с дознание № ЗМ 100/2010 г. за извършено престъпление по чл. 129 от НК”, като е посочено и правното основание за издаване на заповедта - чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Основно право и задължение на органите в структурата на МВР и конкретно на полицейските органи е осигуряване на разследване на престъпления, съобразно чл. 6, т. 4 от ЗМВР.

Съдът не споделя доводите, изложени в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като към датата на задържането, включително и към датата на подаване на жалбата, П. не е привлечен като обвиняем. Нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изиска да са налице данни, че лицето е извършило престъпление, а не да му е повдигнато обвинение. Безспорно такова обвинение е повдигнато на П. на 08. 03. 2010 г., а към момента на задържането му са били налице достатъчно данни, че именно той е извършител – видно от докладна записка от 19. 01. 2010 г. (стр. 20 от делото). След като жалбоподателят П., е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 2, пр. 5 от НК, съдът счита че са налице материално – правните предпоставки на нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, тъй като към този момент са били налице данни, че лицето е извършило престъпление. За да кореспондира правното с фактическото основание за издаване на заповедта не е необходимо лицето към този момент да е било привлечено като обвиняем, а е достатъчно да са налице данни за извършеното престъпление, каквито данни се събрани от извършените процесуално – следствени действия, видно от материалите по досъдебно производство № ЗМ 100/ 10 г.

В същото време, след задържането на жалбоподателя на 21. 01. 2010 г. с него са извършени процесуално – следствени действия по образуваното досъдебно производство – обяснения на лицето, разпити на свидетелите Анева, М и Д, както и две разпознавания на извършителя. Именно за извършаването на тези процесуални действия, особено разпознаването, е било необходимо осигуряване присъствието на П., поради което е и издадена оспорената заповед за задържане.

Съдът счита, че и непосочването пред кой орган и в какъв срок може да се оспори процесната заповед, за несъществено нарушение, доколкото това не се е отразило на правото на жалбоподателя да оспори валидно заповедта в рамките на настоящото производство.

Съдът счита за неоснователни и изложените доводи, че лицето е било бито в 01 РУ-С., тъй като само по себе си това не се отразява на законността на издадената преди това заповед за задържане. По делото няма доказателства, че твърденията от жалбоподателя наранявания са получени именно по време на задържането му. Няма доказателства, че е била сезирана прокуратурата или инспектората на МВР за извършване на проверка за твърдения побой от полицейските служители. Освен това, видно от отбелязването в регистъра (стр. 26) здравословното състояние на жалбоподателя при изписването му е било добро.

Неоснователни са и твърденията в жалбата, че на жалбоподателя не му бил осигурен защитник, поради което заповедта била незаконосъобразна. Действително в подписаната от П. декларация при задържането му е посочено, че същия желае адвокат, но е посочено че това е по негов избор и за негова сметка, а не служебен адвокат. По делото не се представени доказателства, че въпреки, че е поискал адвокатска защита, жалбоподателя е посочил такъв адвокат и му е отказана връзка с него.

Предвид гореизложеното заповедта за задържане на жалбоподателя е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.

При този изход на спора ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, да заплати на ответника сторените разноски, но такива не са поискани, поради което разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. П. от гр. С., срещу Заповед за задържане на лице № 142 / 21. 01. 2010 г. на полицейски орган при 01 РУ - С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: